

Praca metodyczna z piosenką

Jerzy Hamerski

Piosenkę można nie tylko czysto i rytmicznie zaśpiewać, ale również uatrakcyjnić poprzez inscenizację – tak oto powstaje teatr piosenki, który dla dzieci jest wiele ciekawszy od tradycyjnego chóru, stojącego na baczność. Bardzo ważne jest pielęgnowanie tradycji w życiu dziecięcej gromady. Ona „cementuje” zespół, a piosenka – świadomie dobrana, nawiązująca do młodzieńczych przygód i przeżyć – świetnie się do tego nadaje.

Piosence w łejerach przypisujemy szczególną rolę. Każda z nich jest pieczołowicie przygotowana, zarówno wokalnie, jak i teatralnie. Staramy się ją „opowiadać” w sposób możliwie naturalny.

Aby dobrze piosenkę przygotować trzeba spełnić kilka podstawowych warunków:

1. Dobry tekst poetycki z przesłaniami wychowawczymi;
2. Dobra muzyka dostosowana do wieku dziecka (skala, rytm i interwały);
przykład „Kotek”
3. Solidna nauka. Trzeba zgodnie z metodyką przyswoić piosenkę (rozgrzewka, ćwiczenia emisyjne, prezentacja piosenki, analiza tekstu, uczenie się fragmentami, ćwiczenie trudnych momentów muzycznych, rytmicznych i dykcyjnych).

Rozgrzewka – ćwiczenia:

- A) **oddechowe:** syczenie, dyszenie, ziewanie

- B) **usprawniające narządy mowy:** tzw. „cukierek” (wypychanie językiem policzków), cmoknięcie i uśmiech, prychnanie, wyciąganie języka.
- C) **dykcyjne: z samogłoskami w zbitkach** (bra, bre, bri, bro, bru, bry; kła, kłe, kłi, kło, kłu, kły; tadana, tedene, tidini, todono, tudunu, tydyny itp.)
- D) **wokalne:** bela rosa, baba ci koguta niesie, ho, ho, ho, ho, moja Zoocho

Najczęstsze błędy językowe:

- niewymawianie niektórych głosek, np. „ł” (sucha – słucha; siad – siadł), „r” w wygłosie (teat – teatr);
- złe wymawianie „drz” i „trz”, np. ‘drzewo’ a nie ‘dżewo’, ‘trzeba’ a nie ‘czeba’;
- złe wymawianie „ą”, np. ‘zrobią’ a nie ‘zrobiom’;
- przesadne, nienaturalne wymawianie głoski „ę” w wygłosie, np. ‘sie’ a nie ‘się’, ‘biegne’ a nie ‘biegnę’;
- niestaranna wymowa przy zderzeniu dwóch jednakowych spółgłosek, np. „w Warszawie”, „z zaspą”

Oto przykładowe ćwiczenia dykcyjne:

1. Kto tę kotkę tknie, ten łapki wetknie w błotko.
2. Głodny gad gadu-gadu gna z Gdyni do Gdańska
3. Pchła pchłę pchła. Pchła płakała, że ją pchła pchła
4. Szedł Sasza suchą szosą.
5. Przeleciały trzy pstre przepiórzyce przez trzy pstre kamienice.
6. Król Karol kupił królowej Karolinie korale koloru koralowego.
7. Spadł bąk na strąk, a strąk na pąk. Pękł pąk, pękł strąk, a bąk się zląkł.
8. W trzęsawisku trzeszczą trzciny. Trzmiel trze w Trzciance trzy trzmieliny

9. Trzy byczki znad Trzebyczki z traskiem trzepią trzy trzewiczki.
10. Czarny dzięcioł z chęcią pień ciął.
11. No to cóż, że ze Szwecji
12. W Strzebrzeszynie chrząszcz brzmi w trzcinie i Strzebrzeszyn z tego słynie.

Teatralizacja piosenki

Gdy dzieci dobrze opanują piosenkę możemy przystąpić do jej **inscenizacji – teatralizacji**. Oto kroki, które wykonujemy:

1. Szukamy, wraz z dziećmi, pomysłu na inscenizację piosenki;
2. Dzieci śpiewając piosenkę starają się ją „opowiedzieć” (myślą o jej treści), nawiązują kontakt wzrokowy z widownią (unikamy w ten sposób zachowań prywatnych, tzw. gapienia się...)
3. Gdy dziecko śpiewa partię solową pozostałe dzieci zwracają się w kierunku wykonawcy, komentując pantomimicznie treść piosenki;
4. W inscenizacji nie nadużywamy gestu, gdyż grozi to zbanalizowaniem treści i formy piosenki.